

A PEU
DE CARRERCATALINA
Gayà

Tots els colors del verd

És tot deambulant per Barcelona que aquesta cronista s'adona que els balcons parlen (i molt) dels que viuen a la ciutat. Els balcons de tots els colors del verd pertanyen als barcelonins. En aquestes miniterrasses urbanes hi abunden ficus de test, esparregueres i geranis vermells o rosa pastel. El balcó més selvàtic de la ciutat és al carrer d'Avinyó. La noia que s'encarrega del bar que hi ha a sota d'aquest mirador es queixa que, de tant en tant, les plantes arriben al seu finestral. A aquesta cronista, més que una molèstia, l'aparició de les tiges verdes li sembla una esperança.

Hi ha altres balcons, també verds, especialitzats en cactus. I d'altres, cuidats amb tot de miraments, que són oasis de marihuana. És només passant diverses vegades pel mateix carrer que aquesta planta tan polèmica apareix en contrapicat. Amb el canvi de segle, també es van posar de moda els balcons hort. L'estiu passat, al carrer d'Elisabets, hi havia to-

maqueres en un balconet. Ara aquí hi ha un cartell que diu «es lloga».

Després hi ha aquests balcons llimbs. En alguns hi penja una tovallola de platja o un pareo i acostuma a haver-hi sempre una cadira descolorida. Són senyals tèxtils que es tracta de pisos turístics –legals o il·legals– o de pisos de *fast citizens*: són a la ciutat, però no fan ciutat. Abunden al Raval, al Barri Gòtic i a la Barceloneta.

Al carrer de la Cera alguns comerciants van decidir penjar testos a les façanes. Només amb una mica de verd en un test, el carrer va fer sortir la cara amable i qui camina per aquí ara ho fa més tranquil, sense sentir que els edificis que es van construir, altíssims perquè hi cabessin més ànimes, es mengen el transeünt. Pot ser que la iniciativa s'encomani de balcó en balcó, que és com passen les coses importants a les ciutats mediterrànies.

En aquesta Barcelona del centre, històricament amuntegada, també hi ha balcons vestidor, balcons so-

►► El balcó més selvàtic de Barcelona, al carrer d'Avinyó.

Als balcons de pisos turístics hi pengen tovalloles; el verd és dels barcelonins

lariu i balcons museu. Hi ha un exemple de museu adolescent al carrer de Joaquín Costa. Del balcó en penja una bandera, un ninot galàctic, unes banyes, un *skate* i fins i tot un cotxet per a bebès. Als balcons

solàrium hi ha hamaques a l'estil Ikea, i és que l'espai mínim ja és una nova categoria de les vivendes segle XXI.

A la plaça de George Orwell uns nois prenen el sol al balcó. Ella, en biquini vermell, i ell, amb el tors a l'aire. L'ordenança no diu res d'ensenyar pell al balcó. Els solàriums també es prodiguen a la Rambla, però aquí semblen una mena d'escenaris. Qui es posa al sol, fuma, es baralla o es fa petons aquí, té clar que serà vist des del passeig mutant. Malgrat l'or-

denança, el balcó vestidor és el més comú del Raval. Els veïns que procedeixen de l'Àsia van portar amb ells la perxa penjador. Així van substituir les pines de fusta de tota la vida. D'aquests miradors en pengen saris, texans i vestits de neoprè. Gairebé ningú no exposa la roba interior. Aquests balcons, en dies de pluja, se solen cobrir amb plàstics transparents. El diumenge és l'únic dia que el Raval fa olor de detergent. ≡

apiedecalle@elperiodico.com

JUANJO PÉREZ